24 Οκτωβρίου 2013

Η προετοιμασία μας για Τη Θεία Κοινωνία

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Θεολογία και Ζωή / Ορθόδοξη πίστη

Το θέμα της προετοιμασίας για να κοινωνήσουμε το Σώμα και το Αίμα του Χριστού, ως μέλη της εκκλησίας, νομίζω ότι κινδυνεύει από δύο ακρότητες. Η μία είναι η μη προετοιμασία. Δηλαδή, επιπόλαια, χωρίς εσωτερική λαχτάρα και επιθυμία για συμμετοχή στο Ποτήριο της Ζωής, χωρίς μετάνοια και «τυχαία». Η άλλη είναι το αποτέλεσμα της έντονης συναίσθησης για το Μεγάλο Μυστήριο, σε τέτοιο σημείο που να προκαλεί φόβο. Τόσο πολύ, στην προκειμένη περίπτωση, εξετάζει τον εαυτό του ο Χριστιανός που πάντα τον βρίσκει απροετοίμαστο, γι' αυτό και σπάνια ή ποτέ δεν κοινωνά.

Η ποιμαντική της Εκκλησίας για συμμετοχή των πιστών στη Θεία Κοινωνία, βρίσκεται βασικά στις ευχές «προ της Θείας Μεταλήψεως». Εκεί βλέπει κανείς ότι τονίζεται η ανθρώπινη αμαρτωλότητα αφενός και το έλεος του Θεού αφετέρου. Αυτά τα δύο σημεία είναι που οδηγούν στην πραγματική αλλαγή της ζωής μας, δηλαδή στη μετάνοια. Επομένως, εκείνο που μας κάνει «ικανούς» να μπορούμε να κοινωνούμε είναι η μετάνοια ως ανανέωση του βαπτίσματός μας.

Είναι αυτονόητο ότι μόνο όσοι έχουν βαπτιστεί και ανήκουν στην Ορθόδοξη Εκκλησία, ως την Εκκλησία του Χριστού, μπορούν να συμμετέχουν στη Θεία Κοινωνία. Οι αβάπτιστοι, οι αλλόθρησκοι, οι αιρετικοί δεν μπορούν να κοινωνούν, όσες αρετές και να έχουν. Η λειτουργία γίνεται για τους Χριστιανούς, οι οποίοι, βέβαια, προσεύχονται «υπέρ του σύμπαντος κόσμου». Η συμμετοχή όμως δεν εξασφαλίζει και τη σωτηρία, αν δεν γίνεται με κάποιες προϋποθέσεις.

Η μετάνοια, για τον Χριστιανό, είναι η βασική προϋπόθεση. Αλλιώς γίνεται «εις κρίμα και κατάκριμα», αν προσέρχεται στη Θεία Κοινωνία με την αίσθηση ότι «αξίζει», έχοντας την αυτάρκεια του Φαρισσαίου. Τόσο οι «ευχές προ της Θείας Κοινωνίας», όσο και η ίδια η Θεία Λειτουργία τονίζουν ότι ο Θεός μας χαρίζει ως

δώρο τον εαυτό του «προς βρώσιν και πόσιν τοις πιστοίς» και όχι ως αμοιβή ή βραβείο.

Η νηστεία των φαγητών δεν υπάρχει στους κανόνες της Εκκλησίας ως προϋπόθεση. Μένει προαιρετική ως κάτι που ευκολύνει την προετοιμασία. Η νηστεία όμως στις αισθήσεις, στις πράξεις και στους λογισμούς γίνεται αναγκαία.

Η εξομολόγηση χρειάζεται ως κοινοποίηση της προσωπικής μετάνοιας στην Εκκλησία, που αντιπροσωπεύεται από τον ιερέα – πατέρα της κοινότητας. Αλλά αυτό δεν μπορεί να γίνεται καθημερινά ούτε εβδομαδιαία, αλλά όποτε νιώσει ο Χριστιανός ότι απομακρύνθηκε από το Θεό και τους ανθρώπους με τις αμαρτίες του κι ότι για να επιστρέψει θέλει ενίσχυση. Η χάρις του μυστηρίου ενεργοποιεί το νου και την καρδιά και βοηθά για νέα αρχή.

Όπως καμία ανθρώπινη σχέση δεν μπορεί να έχει ζωή , χαρά και πληρότητα, αν γίνεται ως καθήκον και πιεστικά, έτσι και η σχέση μας με το Θεό. Στην αγάπη, που εκφράζεται με επιθυμία για ένωση, βρίσκεται ο τρόπος της προετοιμασίας μας για τη Θεία Κοινωνία. Όσοι αγαπούν το Χριστό δεν μένουν σε ξηρή – τυπική προετοιμασία, αλλά βασίζονται στην καρδιακή λαχτάρα για να γίνουν «σύσσωμοι και σύναιμοι» Χριστού. Αυτή η λαχτάρα θα καθορίσει και την προσωπική προετοιμασία.

Τότε η Θεία Κοινωνία θα γίνεται μέσο που θα οδηγεί στην άλλη λαχτάρα: να ζήσουμε αιώνια με τον Χριστό το Θεό μας « συν πάσι τοις Αγίοις».

π. Ανδρέας Αγαθοκλέους
Ιερό Ησυχαστήριο Αγίας Τριάδας
Λυθροδόντας

Πηγή: http://ayioi-pantes.blogspot.gr/search/label/%CE%98%CE%B5%CE%AF%CE%B1%20%CE%9A%CE%BF%CE%B9%CE%BD%CF%89%CE%BD%CE%AF%CE%B1